

ved Sædens Indkjørsel fik Utøi, som Rotter, Muus o. dsl., med ind i Huset. Jeg har heri Erfaringen for mig; thi paa Steder, hvor de ikke have havt Hunde med sig ved Indhøstningen, der viser det sig ofte om Vinteren, at Staffene, navnlig Havren, ere saa at sige reent fortærede af Utøi, medens derimod Naboen, hvis Hund har fulgt med Regene ved Opstakningen, er gaaet fri herfor. Jeg troer, at dette er et flaaende Exempel paa, at det vil være yderst skadeligt for Beboerne, hvis man vil tvinge dem til at holde deres Hunde indelukkede om Dagen. Hvad Indflydelse Hundenes Indelukning om Dagen iøvrigt vilde have, veed jeg ikke; men vil man betage Landmanden hans Frihed til at have sin Hund gaaende paa Marken, veed jeg virkelig ikke, hvorledes det skulde gaae. Det er vel saa, at saavel Ridende som Gaaende ere udsatte for paa Landeveiene at komme i Berørelse med Hundene; men mange Gange er det Bedkommendes egen Skyld, idet de ved at give sig i Lag med og irritere dem, give Anledning til, at ikke saa Ulemper afstedkommes.

Masmussen: Jeg skal kun bemærke, at det er ikke de Hunde, der bide Rotter og Muus, men kun dem, der anfælde de Veifarande, hvis Antal jeg ønsker indskrænket.

Kirc: I Lovforslaget findes intet angaaende disse løse Hunde paa Landet, som flere Medlemmer have omtalt; men jeg troer, at Regjeringen har saa megen Indsigt, at der ikke behøves nogen Veiledning af den Natur; jeg troer ikke, at Regjeringen vil tænke paa at lægge Baand paa Landboerne med Hensyn til Hundehold. Hvad angaaer Forslaget selv, maa jeg tilstaae, at jeg ikke troer, at det tilfattede Diemed opnaaes ved en forhøiet Skat; thi, som den første ærede Taler bemærkede: de, der have Raad til at betale 2 Rd., sørge nok for at betale de andre 3 Rd. med, saa at de ligesaa gjerne betale 5 Rd. som 2 Rd., blot

for at beholde deres Hunde. Det, som det indskrænkede Hundehold skulde hjælpe til, er, at Optøerne paa Gaden, saavidt muligt, kunde forhindres, hvorved jo ogsaa Faren for Hundegalskabens Udbredelse vilde formindskes. Men det er et stort Spørgsmaal, om den Maade, man tager Sagen paa, ikke snarere forstørker Galskaben end formindsker eller aldeles tilintetgjør den. Hundene ere nu belagte med Mundkurv, og Følgen heraf er, at man ikke sjældent paa Gaden faaer en Hund opad sig, som gnider sig opad Benene paa En for at befrie sig for Mundkurven. Det er ideimindste hændet mig flere Gange. Det vil i Praxis heller ikke medføre videre Nytte, thi, hvor skarpt et Tilsyn man end holder med dem, vil man dog altid kunne finde enkelte Hunde, der ere befriede for Mundkurv. Altsaa vil hverken det ene eller det andet Middel kunne virke tilfredsstillende for at forebygge disse Ulemper. Det Gnefte, der vil vise sig virksomt, er, naar Folk komme til den Overbeviisning, at Hundegalskab — med Hensyn til hvilken der dog maa ske kunde være nogen Tvivl, om den virkelig er til eller ikke, — virkelig er tilstede og udbreder sig i høj Grad, i saa Tilfælde kan man vistnok, have den Forvisning, at Enhver især vil sørge for, enten at binde sin Hund eller slaae den ihjel. Der er jo desuden ikke Noget ved denne Lov, der siktrer mod Galskab hos andre Dyr. Katte kunne dog ligesaagodt blive gale som Hunde, og er Katteholdet end ikke tilstede i større Grad, saa er deres Antal dog omtrent lige med Hundenes. Og see vi med Hensyn til det officielt bekendte Hundecantal hen til Folkemængden her i Kjøbenhavn, saa er der ikke mere end een Hund paa hver sexogthve Individuer. Det er, som den første ærede Taler sagde, af megen Vigtighed, isærdeleshed for fattige Familier og Saadanne, som ikke have Raad til at holde Tjenestetjyende, at de have en Hund, der kan vaage over og vogte paa deres Gods.